

PRAVIDELNOSTI:

mše sv.: (kat. = katedrála na náměstí, NPM = kostel Nanebevzetí P. Marie ve Františkánské)

- pondělí: 8:00 (kat.) / 12:00 (NPM)
- úterý: 8:00 (kat.) / 17:00 (NPM)
- středa: 8:00 (kat.) / 12:00 (NPM) / 19:00 (studentská - NPM)
- čtvrtek: 8:00 (kat.) / 17:00 (NPM)
- pátek: 8:00 (kat.) / 12:00 (NPM) / první pátek v měsíci: 16:30 (NPM)
- sobota: 8:00 (kat.) / 20:00 (anglická - NPM)
- neděle: 8:00 (NPM) / 10:00 (kat.), 14:00 (vietnamská - NPM) / 20:00 (NPM)

zpovědní služba v kostele NPM:

- pondělí: 9:00 – 11:00 (Mons. E. Soukup)
- středa: 14:30 – 16:00 (P. P. Petrašovský)
- čtvrtek: 14:30 – 16:30 (plzeňští františkáni)
- pátek: 15:00 – podle potřeby, během toho adorace (P. L. Kazda)
- zpravidla půl hod. přede mší (kromě polední)

Setkání u kafe na faře nebo na biskupství po každé nedělní mši sv.

pravidelná společenství na faře:

- úterý 9:00 jednou za 2 týdny – modlitby matek
- úterý 18:00 – příprava na křest otevřená i pro pokřtěné
- středa 9:00 – setkání nad bibli
- čtvrtek 18:00 – střídá se společenství modlitby a farní společenství

půlhodinová adorace a nešpory:

- neděle 18:00 – katedrála

PROGRAM: 6. – 20. 2.

neděle 6. 2. – 5. neděle v mezidobí

- evangelium: Lk 5,1-11
- 18:00 – půlhod. adorace a nešpory – kat.

úterý 8. 2.

- 9:00 – modlitby matek - fara
- 18:00 - příprava na křest dospělých (téma: První deska Desatera), přijít může kdokoliv

středa 9. 2.

- 9:00 – setkání nad Bibli – fara
- 18:00 – setkání chlapů - fara

čtvrtek 10. 2. – památka sv. Scholastiky

- 18:00 – farní společenství - fara

pátek 11. 2. – památka P. Marie Lurdské

- 8:00 – při mši sv. možnost přijmout pomazání nemocných – kat.

neděle 13. 2. – 6. neděle v mezidobí

- evangelium: Lk 6,17.20-26
- 18:00 – půlhod. adorace a nešpory – kat.

úterý 15. 2.

- 8:45 – úklid katedrály (můžete prosím pomoci?)
- 18:00 – příprava na křest dospělých (téma: druhá deska Desatera), přijít může kdokoliv – fara

středa 16. 2.

- 9:00 – setkání nad Bibli – fara
- 17:00 – pastorační rada - fara

čtvrtek 17. 2.

- 9:00 – úklid kostela NPM (můžete prosím pomoci?)
- 18:00 – modlitební společenství – fara

sobota 19. 2.

- výlet farnosti na hrad Švamberk: sraz: 8:30 na nádraží u pokladen, 12 km, s sebou buřty, pláštěnku

neděle 20. 2. – 7. neděle v mezidobí

- evangelium: Lk 6,27-38
- při mši sv. sbírka na Haléř sv. Petra
- 18:00 – půlhod. adorace a nešpory – kat.

Hrad Švamberk a Studánka lásky
(výlet farnosti 19. 2., přijďte):

BARTÍK

zpravodaj Římskokatolické farnosti Plzeň
u katedrály sv. Bartoloměje

6. – 20. 2. 2022

3

telefon fara: 733 741 676, mobil kněze: 737 814 525, mail: petrasovsky@bip.cz, sladka@bip.cz, farnost.plzenkatedrala@bip.cz, web: www.farnostbartolomej.cz

Ekumenická synodní skupinka

Ve čtvrtek 3. února jsme měli ekumenickou synodní skupinku. Sešli se faráři a kazatelé různých plzeňských církví, otázka k diskusi zněla: Co byste doporučili katolické církvi k jejímu směřování? Je něco, co vám na ní vadí? Je něco, co vás od ní zraňuje? Je něco, co vás na ní inspiruje?

A bylo to moc zajímavé. Pár pohledů bylo samozřejmě kritických: očekávatelné výtky, že některá dogmata katolické církve jsou nebiblická, otázka ke zpytování svědomí, jestli někdy k nekatolickým církvím nepřistupujeme z pozice nadřazenosti, doporučení, abychom podporovali zapojení laiků do činnosti církve, varování před postojem, že správné musí být jen to, co tady vždycky bylo, upozornění na nebezpečí klerikalizmu, které se ostatně ozývá dost hlasitě i uprostřed katolické církve.

Překvapilo mě ale, že zaznělo i několik hlasů, které katolickou církev velmi oceňovaly. „Doporučil bych katolické církvi, aby byla ještě více katolická,“ řekl metodistický farář. Líbí se mu katolicita (tedy všeobecnost), doširoka rozevřená náruč, do které se vejde mnoho různých pohledů, spiritualit a způsobů prožívání víry. Líbí se mu barevnost katolické církve. Někdo jiný zas ocenil poklad tiché kontemplativní modlitby a bohatství, které se nachází ve spisech katolických mystiků. Další ze zúčastněných zas mluvil o tom, že v české katolické církvi je dost zajímavých osobností, u nichž sedá spolehnout na to, že nebudou recyklovat stále stejné myšlenky, ale přinesou inspirativní pohledy na věc.

Samozřejmě, kdybych měl já mluvit o tom, co mi vadí na katolické církvi a co mě od ní zraňuje, byl by to seznam mnohem delší, než to, co zaznělo z úst protestantských bratří, snad jen ta mariánská dogmata by mezi to nepatřila. Když člověk občas pohlédne za oponu, vidí, že i to, co se navenek zdá krásným, je mnohdy dost poskvřené. A navíc vím o svých hříších a propastech nitra, a ty katolické církvi také na věrohodnosti nepřidávají. Nečekal bych ale, že se to dopoledne dotknu krásy katolické církve právě na ekumenickém setkání a že mě o tom budou přesvědčovat právě mí protestantští kolegové.

Před léty v semináři jsem přišel za naším spirituálem řešit jeden problém, který jsem tehdy s církvi měl. Vyslechl mě a místo, aby to se mnou rozebral a církev v oné věci obhájil, se mě zeptal: „A máš rád církev? Protože právě téhle církvi se máš spolu s Kristem zasnoubit. Máš ji rád?“ Já si tenkrát s hrůzou uvědomil, že nevím, co mám odpovědět. Jsem moc rád, že dnes už bych to věděl.

P. Pavel Petrašovský

Výlet farnosti do Sv. Jana pod Skalou

Bylo to v sobotu 29. ledna a původně t měl být výlet pro katechumeny, aby něco prožili společně a více se poznali mezi sebou. Nicméně z katechumenů dorazil jen jeden, Nicholas. Naštěstí počet doplnili další výletuchtiví lidé z farnosti.

Na nádraží jsme nastoupili na vlak jedoucí do Berouna a po jízdě naší červenou značku vedoucí do srdce Českého krasu. Počasí – na to, že meteorologové hlásili skoro orkán – bylo výborné, jen občas drobně mžilo, ale to se dalo velmi dobře vydržet. Po cestě jsme se občas zastavili, abychom si přečetli své oblíbené verše z Bible.

Svatý Jan pod Skalou je spojen z postavou poustevníka sv. Ivana, který zde přebýval v jeskyni. Dnešní kostel je s touto jeskyní spojen a uchovává ostatky sv. Ivana. Zvenčí kostela je malá kaplička, v níž tryská vydatný pramen pitné vody.

Poté, co jsme se pokochali tímto místem a u pramene se pomodli mariánské litanie, jsme vyrazili dál. Nad klášterem jsme našli staré ohniště, na němž jsme si opekli buřty. A pak jsme pokračovali krásnou krajinou Českého krasu k Propadlým vodám, kde jsou, když je zrovna voda, krásné vodopády. Nicméně voda tentokrát nebyla, takže nemělo co padat.

A pak už zbývalo posledních pár kilometrů do Srbska, odkud nám jel vlak do Berouna, odkud nám jel vlak do Plzně. V ní jsme stanuli v půl pět hodin.

Další výlet pro ty, kteří tenhle nestihli, bude v sobotu 19. února na hrad Švamberk.

Rozhovory s lidmi od kostelních dveří ♦ Josef Baron

Kolik je Vám let, Barone?

Šedesát osm.

Můžete něco říct o svém životě?

Narodil jsem se ve Stodě, okres Plzeň Jih.

Máte nějakou rodinu?

Mám bráchy a ségry a jsou hodný.

To je moje rodina, které si vážím.

A co jste všechno v životě dělal?

Horničinu, celý život. Uranové doly v Příbrami a v Tlučné jsem těžil uhlí.

Jak se to stalo, že jste se ocitl na ulici?

Já jsem se na ulici neocitl, mám přítelkyni a někdy s ní vyjdu, někdy ne.

Někdy přicházíte do kostela pomáhat, třeba když se staví betlém v kostele Nanebevzetí.

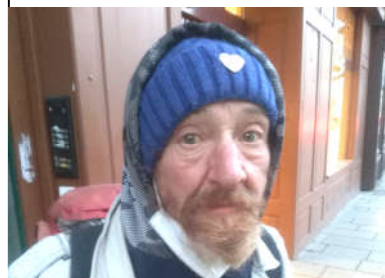
Jo, to chodím. Vždycky chodím pomáhat sklízet a odklízet betlém.

Vy jste věřící, Barone?

Jsem věřící, od malička. Od osmi let už jsem chodil do kostela s mámou a tátou. Nás bylo osm dětí a všichni povinně jsme museli chodit.

A co byste řekl čtenářům Bartíku o Pánu Bohu?

Všechno. Bůh je skromnej a hodnej a pomáhá lidem. Až nebude Boha, tak nebude tady existovat nic.

Ze synodních skupinek

Pár skupinek synody katolické církve se už v naší farnosti sešlo a mluvilo se o tom, kam by měla církev a naše farnost směřovat. Pro ochutnávku přinášíme další ze zápisů z těchto setkání:

Otázka: Kdo je z našeho společenství vyloučen a proč?

a) Lidé rozvedení a znovu sezdání: Nově je možnost, že biskup může dát výjimku a umožnit tak přijímat eucharistii, toto by se však nemělo stát automatickým. ♦ Ve farnosti by měla být atmosféra přijetí těchto lidí, aby se mohli bez problémů účastnit nejen jiných aktivit farnosti, ale i jiných možností liturgie

b) Lidé, kteří si netroufou se začlenit: hledající, s těžkou minulostí (s potratem), bezdomovci ♦ Pro hledající je důležitá otevřenost společenství, aby vnímali zájem ze strany farníků. ♦ Pro katechumeny je těžké si najít i kmotry, pokud si jich v kostele nevšímáme. Příprava na křest dospělých je v naší farnosti otevřena i pro farníky (jednak forma katecheze pro farníky, ale hlavně možnost navázání přátelských vztahů a přijetí nově pokřtěných do společenství církve) ♦ Pro lidi s těžkou minulostí je potřebné přijetí farním společenstvím, vhodné zapojení i do modlitebních společenství ♦ Propojit instituce starající se o lidi bez domova s farností, zjistit, proč někteří propadávají sítím, zajistit jim pocit zájmu a sounáležitosti se společenstvím, např. „farní kafe“ pro bezdomovce, rozhovory s jednotlivými bezdomovci na téma „kdo jsi“ uveřejněné ve farním Bartíku, někteří mohou provádět drobné práce.

c) Lidé dlouhodobě nemocní: potřeba znát se navzájem, abychom se o problému dověděli a mohli pomoci sdílením, konkrétní pomocí, modlitbou, návštěvou kněze.

d) Lidé, kteří církvi nedůvěřují a mají předsudky: otázka historické problematičnosti katolické církve ♦ kvůli naší malé všímavosti vůči nim, zdáme se jim nevěrohodní ♦ zřejmě nechťjí být součástí církve (netouží po přijetí), spíše se sami vylučují, než aby byli vylučováni ♦ proto je důležitá otevřenost našeho společenství a k oslovování lidí využívat akce jako noc kostelů, tříkrálová sbírka, prohlídky betléma v kostele, koncerty, roráty, a v neposlední řadě kurzy alfa.

e) Lidé, kterým nevyhovuje styl slavení: hudba se jim zdá nepřitažlivá, liturgie nesrozumitelná a nikdo neprojeví zájem o nově přichozí - uzavřené společenství

Lubošovy myšlenky 2

Luboše Oláha možná ho znáte z kostela, kam se však dostane jen tehdy, když je mu výjimečně dobře. Jinak je kvůli svému nemocnému srdci téměř připoután ke svému bytu. Pár lidí z naší farnosti ho chodí navštěvovat, občas mu nakoupí, občas přinesou svaté přijímání. To, co napsal už podruhé do Bartíku, nejsou jen zbožné fráze, ale je to kryto jeho utrpením, které snáší v živé víře v Boha.

Chvála Kristu, dovolte drobnou úvahu nad utrpením člověka. Člověk, který trpí, často hledá viníka. Pokud je věřící, je tím zkušěn o to víc. Není pravda, že křesťan vždy musí všechno snášet hrdinně, to jsou často jen sladké řeči, neupřímné a nepravdivé. Člověk se se mnohdy spíše hádá s Bohem a zve ho na soud s obžalobou, proč se to všechno stalo. Někde na začátku se stala chyba. Na začátku Bible čteme o Adamovi a Evě, kteří zhrěšili, chtěli být jako Bůh, sami rozhodovat, co bude dobré a co zlé. Nepřítel člověka věděl, že utrpením a smrtí oddělí člověka od Boha a sám bude nad ním panovat.

Ve světě je mnoho utrpení a lidi jsou zoufalí a čekají na Boží odpověď. Naučené poučky nepomohou. Jsou dokonce někdy až pokrytecké a falešné. Je třeba přiznat pravdu. Bůh nás neopouští. Jen věřit tomu, že nás neopustil, je těžké. Chce to čas na zahojení ran. A výčitky vůči Bohu ustanou a mohou se proměnit na chválu. Nezapomínejme, že zlo využívá utrpení k tomu, aby nás vzdálil od Boha. Když utrpení obrátíme v oběť (třeba za své děti) dostává všechno nový rozměr. Váš Luboš

